Kun. N. Skurkis, M.I.C.

Aš apaštalas

Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

Kiekvienas katalikas turi įsigyti labai reikalingą dvasiškame gyvenime knygą, —

Kun. N. Skurkio MIC

ATLAIDUS

I ir II d. 87 pusl. Kaina 45 cent.

Bažnyčia įvairiomis progomis labai gausiai teikia tikintiesiems atlaidų. Tuo nori palengvinti jiems kelią į amžinąją tėvynę — dangų. Tačiau daugelis tikinčiųjų iš **nežinojimo** neišpildo kai kurių sąlygų ir dėl to atlaidų negauna. Šioje knygelėje kaip tik suprantamai išaiškinta, kas yra atlaidai, jų rūšys, sąlygos jiems įgyti. Čia nurodyta už kokius darbus ir veiksmus, pav. už persižegnojimą, kat. pasveikinimą, pamokslų klausymą, įvairių maldų sukalbėjimą ir t.t., kiek yra teikiama atlaidų.

Iš šios knygelės sužinosi, kaip surinkti kitam gyvenimui daug nuopelnų.

Galima gauti „Šaltinio" Administracijoj ir Kaune, Laisvės al. 61 pas Marijonus.

1. Apaštalu turi būti kiekvienas

Didžiojo karo metu dingo iš mūšio vienas *narsus kareivis. Gal jis buvo priešo granatos sudraskytas. Ar gal prigėrė* duobėje, kurių buvo tūkstančiai vandens pripildytų. Dingo be žinios.

Po trijų savaičių sunkiausių ir kruvinų kovų jo pulkas pasitraukė į fronto užpakalį pasilsėti. Ir tada netikėtai pasirodė dinguonis. Jis dezertyras, pabėgėlis. Kai jo kuopa priešo puolimo metu, didžiausiam pavojui esant, savo draugams pagalbon ėjo, — jis tada pasislėpė. Kol jo kuopa praėjo, jis išgulėjo granatos išraustoje duobėje. Paskum, niekam nematant, šunkeliais pasitraukė iš fronto...

Jam pasirodė, kad žema slapstytis, kada kiti už tėvynę savo kraują lieja. Niekšinga neginti savo tėvynės, kurios prieglaudoj išaugo, jos dainas dainavo... O dabar... jai niekšas. To netur būt. Prisistato kuopos vadui ir sako: „Buvau bailys. Pasiduodu bet kokiai bausmei. Bet jau

nuo šiol dėl savo tėvynės nesigailėsiu nė paskutinio kraujo lašo".

Ir vargiai galima buvo rasti kitas, kuriuo taip galima pasitikėti, kaip buvusiu bailiu dezertyru.

Tarp Bažnyčios ir jos priešų irgi vyksta kova. Kova amžina. Čia kiekvienas katalikas(ė) yra kareivis. Kristaus apaštalas. Viešpats nė vieno neatleidžia iš šios kovos. Jis pasakė visiems: „Būk drąsus ir kovok Viešpaties kovą" (1 Kun. 18, 17).

Kas nedalyvauja šioje Kristaus kovoje, tas dezertyras. Bailus pabėgėlis.

„Kas ne su manimi, tas prieš mane" Mt. 12, 30),—pasakė V. Jėzus visiems be išimties.

„Kas esi, ar apaštalas, ar baikštus pabėgėlis? Vienas iš dviejų. Ar neišvijo tavęs iš šio kovos lauko pašaipos baimė, katalikiškų pareigų našta, žemi kūno polinkiai, laukinės aistros, mamonos šmotas, aukštesnė kategorija... ?

Ar gi ne taip pat žema būti neištikimam Bažnyčiai, kurioje buvai paliuosuotas iš pragaro valdžios, kuri iš pat mažens globojo ir rodė kelią į laimę, kaip gera motina. Ar ne žema pasilikti abejutišku savam tikėjimui, kuriame viename radai paguodos

ir ramybės, kada visoki džiaugsmai tave apvylė...

Jei į visus Bažnyčios bei tikėjimo reikalus pamoji ranka, tai esi jau šių priešas. Nes „Kas ne su manim, tas prieš mane". Kas ne su Kristumi, tas prieš Kristų. Prieš Kristų su piktąja dvasia. Prieš Kristų su blogos valios žmonėmis.

Ta kova prieš Kristų ir Jo įsteigtą Bažnyčią vyksta nuo seno. Kova nelygi. Dvylika Kristaus pasiųstų bemokslių žvejų ir milijonai šėtono apaštalų. Šviesos žiburiai tamsybių jūrose... Po kuria vėliava pats esi? Gal bijai stot po Bažnyčios vėliava, manydamas, kad ji bus priešų nugalėta? Pamiršai Kristaus užtikrinimą: „ir pragaro vartai jos nenugalės" (Mt. 16, 18).

Ar neišėjo Bažnyčia pergalėtoja pačioje pradžioje, kada prieš ją kovojo visokios galybės: žydų neapykanta, ciesorių žiaurumai, laukinių žvėrių dantys...

Taip, jinai išėjo pergalėtoja. Ir tai trumpu laiku. Bet kieno dėka? Pirmųjų krikščionių dėka. Nes

tada visi tikintieji buvo apaštalai.

Apaštalai ne šventimais, bet apaštalai žodžiu, pavyzdžiu ir malda.

Pirmieji krikščionys gerai žinojo, kad turi ne tik savo sielą išganyti, bet taip pat turi *prisidėti ir prie kitų sielų išganymo.* Taip, jie aiškino tikėjimo tiesas ir saugojo žmones nuo klaidų (Apd. 18, 26). Nurodė tinkamus kandidatus į krikščionis (Apd. 18, 27). Davė apaštalams butų ir juos globojo (Apd. 18, 2) ir šelpė medžiagiškai (2 kor. 7-9). Ir šiaip jau *visur,* kur tik galėjo, *daug padėjo apaštalams* (Rom. 16, 1-16).

Pirmieji krikščionys gerai suprato apašt. Jokūbo žodžius: „Jei kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos, ir kas nors jį sugrąžintų, tas turi žinoti, kad kas sugrąžina nusidėjėlį nuo jo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties" (Jok. 5, 19. 20). O tokie apaštalai, „kurie daugelį išmoko tiesos, tie žibės, lyg žvaigždės, per nepabaigtus amžius" (Dan. 12, 3).

Taip buvo su apaštalavimu pirmaisiais amžiais. Šiais laikais yra kitaip. Visa apaštalavimo našta uždedama tik ant kunigų pečių. Kiti pasitenkina tuo, kad yra pakrikštyti, priėmę pirmą Komuniją, bažnyčioje sutuokti, prieš valgį ir po valgio persižegnoja, sekmadienį atėję į bažnyčią prie durų pastovi, jie ryte ir vakare lūpomis sušnabžda poterius... — tuo ir išsisema *vi-*

sas jų katalikiškumas. Ir visai nesijaučia, kad ką nors *daugiau turėtų* padaryti. Daugiau turi daryti kunigai. Bet ką jie vieni šiandien gali padaryti, ką jų žodis, šventomis dienomis sakomas bažnyčiose, gali reikšti, kai tuo tarpu

už bažnyčios sienų yra tūkstančiai priešų sakyklų, iš kur tūkstančiai liežuvių griauja Bažnyčios darbą ir sėja melo, ištvirkimo ir neapykantos sėklas į tūkstantinių minių širdis.

Sėja per bedievišką, geltonąją ir neutralią (abejutišką) spaudą. Sėja per mokyklas, fabrikus... nedoromis, bedieviškomis kalbomis. Priešai nesnaudžia. Jie dirba dieną ir naktį.

Jei tamsybės tarnai tiek pasišvenčia dėl šėtono, nebijodami amžino pragaro, tai kaip mes turėtum pasišvęsti Dievo Karalystę platinti žemėje už amžiną laimės užmokestį danguje.

Nėra pasauly nė vieno kataliko, kurs negalėtų būti apaštalu žodžiu, pavyzdžiu ir malda.

---

2. Apaštalas žodžiu

Šiandien daug kas bevelytų, kaip kitados Romos kalbėtojas Marius Viktorius, būti krikščionim, „tačiau ne viešai, bet slaptai". Tokie pamiršta, jog

kas gėdisi viešai išpažinti savo tikėjimo, tas jau ne krikščionis.

Tai Kristus aiškiai pabrėžė: „Kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo danguje esančio Tėvo akivaizdoje" (Mt. 10, 33).

Daugelis neturi drąsos pasipriešinti, kai girdi pašiepiant tikėjimą, šmeižiant dvasininkus, kalbant nepadorias kalbas ..., kada tik vienas žodis, protingai pasakytas, priešui burną užčiauptų. Tylėti neturime. Jei mes, katalikai, tylėtume, tai priešai vis garsiau rėks ir drąsiau veiks. Kiekvienas katalikas turi sakyti su apaštalais: aš negaliu tylėti. (Prl. Apd. 2, 20).

Aš negaliu tylėti, kada girdžiu pašiepiant *tikėjimą*. Didis Anglijos valsybės vyras Robertas Peel'is, protestantas, buvo

kartą vienoje aukštų žmonių draugijoje. Čia imta užgaulioti tikėjimas. Kiek pasiklausęs, atsistoja ir sako: „Atsiprašau, *aš esu visada ir visur krikščionis*", ir liepė vežėjui ruoštis namo. Šis kilnus ministerio pirmininko Peel'io pasielgimas padarė įspūdį ir gėdą pradėjusiems tas pašaipas.

Aš negaliu tylėti, kada girdžiu pašiepiančias *kalbas* kalbant. Kada šv. Aloyzas, 16 met. jaunuolis, viešėjo Turine, išdrįso pasakyti grafui, kalbančiam nepadoriai: "Ir nesigėdit jauno žmogaus akivaizdoje nepadoriai kalbėti. Juk nedoros kalbos kenkia doriems papročiams".

Arba galima nedorai kalbantį paklausti: „Ar nežinai, kada daiktas ima dvokti?"— "Kai pradeda pūti"—„O ar žinai, kada žmogus pradeda nepadoriai kalbėti? Ar ne tada, kai jo vidus ima dorovišKai gesti?" Ar negėda tau savo supuvęs vidus nepadoriomis kalbomis demonstruoti?

Žodžiu apaštalaujant, reikia išminties, takto, ypačiai atsakant į priekaištus. Kartais geriau patylėti, kai matyti, kad perspėjimas dar labiau erzintų. Dažnai tinka, ypatingai su blogos valios žmonėmis drąstiškai (juokingai) atsakyti. Pav., tvirtinančiam, kad nėra skirtumo tarp žmogaus ir gyvulio, galima atsakyti: „Kai tamsta su-

sirgsi, galėsiu pakviesti veterinorių (gyvulių gydytoją)". Arba vėl sakančiam, kad Bažnyčia yra pasenus, galima atsakyti: „Juk ji ne panelė: Jos negi vesi" ir pananašiai.

Sąmojingu atsakymu ar paklausimu galima greit priešas nuginkluoti. (Daug gražių atsakymų į priekaištus yra knygelėje: *St. Berghoff*, PRIEKAIŠTAI DVASININKAMS, Marijonų 1930 m. išleistoje, kaina 50 centų).

---

3. Apaštalas pavyzdžiu

„Verba movent, exempla trahunt" — „Žodžiai sujudina, pavyzdžiai patraukia" — sako sena romėnų išmintis. Kad krikščionybė pirmaisiais amžiais greit ir plačiai išplito, tai labai daug prie to prisidėjo *pavyzdingas* pirmųjų krikščionių gyvenimas. Pagonys pirštais į juos rodė ir sakė: „Žiūrėkite, kaip jie viens kitą myli". Savo tikrai gražiu pavyzdžiu gal daugiau jie atvertė pagonių į krikščionybę, ne kaip apaštalai savo pamokslais.

„Kovokite ne žodžiais, bet pavyzdingu gyvenimu" —

pasakė pulkininkas Paqueron'as, pavyzdin-

gas prancūzų katalikas. Jo visas gyvenimas buvo taip pavyzdingas, jog net protestantai išdrįso pasakyti: „Jei visi katalikai būtų tokie, kaip Paqueron'as, tai mes visi taptum katalikais". Yra lengva žodžiams netikėti, bet sunku pavyzdžiui atsispirti. Šv. Pranciškus Asižietis kartą išėjo su vienu broliu į miestą pamokslo sakyti. Susitelkę perėję visą miestą, sugrįžo namo. Tada brolis nustebęs paklausė šventąjį: „Tėve, juk sakei, kad sakysi pamokslą, o nė žodžio nepratarei?" — „Kaip ne? Pasakėm. Pavyzdžiu pasakėm".

Prancūzų maršalas Foch (Fošas) Did. Karo metu, kas sekmadienis, varpais skambinant, eidavo į bažnyčią. Čionai atsisėdęs tarp paprastų žmonių, iš maldaknygės melsdavos. Clemenceau (Klemenso), taip pat gan žymus asmuo, nors buvo netikįs, tačiau maršalo įsitikinimus šventai gerbė. Kartą, baigiantis karui, Clemenceau atėjo į Foch'o butą. „Maršalas dabar bažnyčioje klauso šv. mišių. Gal reikia pranešti, kad čion ponas atvykote" — paklausė tarnas. „Non, non, laissez - le", atsakė šis. „Ça lui a trop bien rénssi jusqu'à présent" (Ne, ne, netrukdyk jo, nes su juo (Dievu) iki šiol jam kuo puikiausiai ėjosi).

Progai pasitaikius, kaskart užeidavo

į bažnyčią bent trumpai pasimelsti. Jis, kurio rankose daugelio tautų likimas buvo sudėtas, suprato, kad be Dievo pagalbos pats vienas neįstengs to atsakomingo darbo padaryti.

Kai 1919 m. aplankė Liurdą, jis buvo labai iškilmingai priimtas. Tačiau nesigėdino per tas iškilmes atsiklaupęs prieš „Angelus" grotas ražančiaus kalbėti (Schönere Zukunft" 4 Jahrg., Nr. 28).

Visada ir visur pilnai išpildyti savo kat. pareigas, reiškia būti apaštalu aplinkiniams žmonėms. Kas turi drąsos ryte ir vakare sukalbėti poterius, prieš valgį ir po valgio persižegnoti, išklausyti šv. dieną šv. mišių, užlaikyti pasninkus, susilaikyti nuo nepadorių kalbų . . . , — tas gali su apašt. šv. Paulium pasakyti: „Aš nesigėdžiu Evangelijos" (Rom. 1, 16). Tas pats Apaštalas liepia rūpintis „kas gera ne tik Dievo akivaizdoje, bet ir visų žmonių" (Rom. 12, 17), kad ir jie *tuo geru pasektų* ir taptų gerais katalikais.

Tik *viešai* ir *pavyzdingai* atlikdami katalikiškas pareigas, pilnai išpildysime Kristaus norą: „Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus

jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje" (Mt. 5, 16).

---

4. Apaštalas malda

Malda yra didelė galybė žemėje. „Daug gali nuolatinė teisiojo malda"—sako apašt. Jokūbas (5, 16). Malda apaštalavime yra reikalingesnė net už žodžius ir darbus. „Nes be manęs jūs nieko negalite padaryti" (Jon. 15, 5). Ir apaštalams taip gerai vyko tarp nedorovėje paskendusių pagonių skelbti Dievo žodis dėl to, kad jį skelbė *su malda:* „Mes gi pasiliksime prie maldos ir žodžio skelbimo" (Apd. 6, 4).

Malda yra reikšminga ir reikalinga priemonė apaštalavime. Tai ryškiai parodė V. Jėzus savo pavyzdžiu. Prieš rinkdamas apaštalus, kurie vėliau turės tęsti Jo darbą visame pasauly, Jis visą naktį praleidžia maldoje. Jis meldėsi ypačiai už savo Bažnyčios galvą šv. Petrą: „Simonai, Simonai! Štai, šėtonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš meldžiausi už tave, kad tu nenustotum tikėjimo" (Luk. 22, 32). Taip, mūsų „priešas šėtonas, tartum

kriokiąs liūtas, eina aplinkui, ieškodamas ką praryti" (1 Petr. 5, 8).

Jei piktoji dvasia išdrįso pulti patį Dievą — V. Jėzų ir kliudyti jo darbui, tai juo labiau ji puola žmones, kurie skelbia Jo Evangeliją. Šv. Paulius, tas didysis apaštalas, kurs ypačiai buvo gavęs daug Dievo malonių, — tas dvasios milžinas jaučiasi silpnas Kristaus Evangelijos skelbime ir prašo paprastus krikščionis maldos pagalbos: „Broliai, melskitės už mus, kad Dievo žodis sklistų" (2 Tesal. 3, 1).

Kristaus ir apaštalų skatinami melstis už Evangelijos skelbėjus, pirmieji krikščionys be paliovos už tai meldės. Šv. Petras buvo Erodo suimtas. Tada „Bažnyčia meldėsi nesiliaudama už jį Viešpačiui" (Apd. 12,5). Ir kas pasidarė? „Štai, atsirado Viešpaties angelas... Ištikęs Petro šoną, jis pažadino jį ir tarė: kelkis greitai. Grandinis nukrito nuo jo rankų" (Apd. 12, 7).

Kiek daug gali tikinčių maldos apaštalavime, tai aiškiai rodo šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus. Ji paskelbta misijų globėja. Misijonierė! Juk ji nė kojos už vienuolyno sienų nebuvo iškėlus. Bet jinai buvo apaštalė malda. Gal savo nuoširdžiomis maldomis daugiau atvertė sielų prie Dievo, negu misijonieriai pamokslais. Ji meldės už

kunigus. Ji meldės už pagonis. *Meldės ir atgailavo.* Tai visas jos misijonieriavimas!

Ne visi gali būti misijonieriais svetimuose kraštuose, kunigais ar vienuoliais. Tačiau

visi gali ir turi būti maldos apaštalai visad ir visur.

Maldos apaštalas pirmoje eilėje meldžiasi, kad Dievas būtų visų gerbiamas, meldžiasi už Bažnyčią, už pagonis, paklydėlius, atšalusius, Bažnyčios priešus, už kat. draugijas, kat. mokyklas, kat. spaudą, už kunigus, vienuolius... tik gale prideda ir savo reikalus. Nes tokioje tvarkoje melstis mus išmokė pats V. Jėzus savo maldoje „Tėve mūsų" (Dievo garbė, Jo valios pildymas, Jo karalystės išsiplėtimas, toliau eina mūsų dvasiniai bei medžiaginiai reikalai). Maldos apaštalas tomis intencijomis dažnai eina sakramentų ir padaro kokius atgailos darbus.

Šiandien, kada fabrikų sirenos staugia, automobiliai gatvėmis zvimbia, radio ir muzika visur skamba, aeroplanai padangėmis narsto, nuogybės akis bado... — tad šiandien žmogui tarp to susitelkti ir melstis yra sunku ir gal atrodo naivu. Mašinizmo ir išradimų laikais žmonės mano, kad ir be Dievo pagalbos *visur,* ir apaštalavime, galįs apsieiti.

Džiaugdamasis gausia dabarties civilizacija, modernusis žmogus pamiršo Kristaus pasakymą: „Be manęs jūs nieko negalite padaryti" (Jon. 15, 5).

Jei, tad, norime, kad ir šiandien Kristaus Evangelija būtų tas raugas, kurs apimtų visą pasaulį, kaip kad apėmė prieš porą tūkstančių metų, jei norime, kad tarp tautų vietoje ginklų žvangesio įsiviešpatautų Kristaus taika ir ramybė, —

turime tapti tokiais maldos apaštalais, kad Viešpats ir apie mus galėtų pasakyti ką kitados pasakė apie šv. Paulių Apaštalą: Štai vyras, kurs meldžiasi (Plg. Apd. 9, 11).

KRISTUI IR BAŽNYČIAI Nr. 17

MARIJONŲ LEIDINYS Nr. 134

NIHIL OBSTAT Sac. Iustinus Novickas MIC

N. 1635

Imprimatur Vilkaviškis 1936.VIII.26.

† Antonius Eppus

Marijonų spaustuvė Marijampolėje 1936